

Дух змін

Автор:

[Алан Грейтлак](#)

Дух змін

Алан Грейтлак

Мабуть, ця книга – єдиний спосіб придбати свободу за гроші. Це не просто історія про українську революцію. Це роман про надію і розпач, про мрії і біди, про життя і смерть. Два абсолютно різних героя потрапляють в єдиний потік історичних подій, що визначають їх долю. Що чекає їх попереду і кому з них підготована смерть, а кому воля?

Алан Грейтлак

ДУХ ЗМІН

роман

Присвячення

Кожен рядок, написаний на білих аркушах цієї книги, присвячується пам'яті всіх загиблих патріотів української нації, що поклали свої життя на віттар світанку нової України, що як фенікс відродиться з тліючого попелу.

Люди, загиблі від сталевих наконечників снайперських куль, що намагались відібрати у народу волю, віддали свої життя і натомість отримали вічну пам'ять і вдячність своєї нації. Їх кров, пролита на українську землю, стала монументом

для країни, що згадала свою історію і відродиться в канонах благородства і нелюдської мужності.

Ніщо не зможе замінити втрату цих патріотів, безстрашні душі яких зараз дивляться з небес вниз на землю, яку вони любили більше власних життів. Український народ пам'ятатиме цю гірку втрату і ніколи не забуде здійснений ними подвиг в ім'я свободи.

Скорбота пробирає наскрізь мое серце, але зароджує надію в моїй душі на світле майбутнє вітчизни. Коли людина гине в ім'я ідеї, що вогняним полум'ям спопеляє її серце, вона стає безсмертною і дарує вічний вогонь нації, що її створила.

В ім'я тих, хто помер, ради тих, хто живий.

Лютий, 2014

Від автора

Що визначає нашу долю, сковуючи таємні бажання ланцюгом законів і суспільними упередженнями? Думки інших людей, залізні правила і узаконені норми, статус в суспільстві і матеріальне становище, або ж неприхильна доля? Для кожного індивідуума причини будуть настільки ж різні, як неоднаковий цвіт божественних квітів, які тішать наше око навесні, після зимової холоднечі. Але є один фактор, який несе свій величезний вплив через тлінне життя кожного з нас, багато в чому формуючи мислення і механізм прийняття рішень. І це, як це не дивно, – держава, в якій ми несемо своє існування крізь вічну субстанцію часу.

Нажаль, нашим світом правлять далеко не духовні ідеали, а лише одна матеріальна вигода: брудні гроші змушують державних мужів цинічно брехати своєму народу. Але коли влада не чує голос майже жебручих людей і продовжує їх грабувати, відбираючи все до останнього, відбуваються соціальні зрушення, котрі можна назвати історичною справедливістю. Заганяючи свій народ у вигрібну яму бідності і рабства, потрібно бути готовим до того, що він немов вогняний борвій змиє бруд примарної удаваності зі скелястих берегів

державного апарату. Життя соціуму проходить по траєкторії невидимої спіралі, маючи свої власні, як у фізиці, закони і непохитні тренди. Людський дух не можна закувати в окови убогості і рабства. Він, ніби струмочок води, знайде вихід і прорве навіть найміцніший заслін тиранії і безмірного всевладдя.

До чого я веду? Все дуже просто: історія людства завжди вчить нас одному цікавому і величному факту: найменший промінь свободи здатен розвіяти найщільнішу темноту рабства. Досить згадати Греко-перські війни, коли розрізнені зародки людської демократії протистояли сильній руці імперії. Адже, саме свобода і відрізняє людей від інших земних істот. Ми єдині, хто не може існувати без неї. Ми вільні думати, мріяти і жити так, як це нам диктують наші думки. З незапам'ятних часів люди боролись і гинули за свободу і рівність, та ця боротьба продовжуються й досі.

Знаєте, починаючи писати цей твір, я не повністю розумів значення цього слова: свобода. Що під ним приховано? Матеріальний достаток? Вільне висловлювання думок? Можливість пересуватися територією країни без яких-небудь обмежень? І от, закінчивши свою книгу, я прийшов до висновку, що свобода – це можливість жити так, як тобі самому того хочеться, не заважаючи іншим людям. Можливо це визначення неповне, чи навіть неправильне, але воно справедливе для мене. Сподіваюся, що ви зможете віднайти значення своєї свободи, прочитавши мій скромний твір.

Тому, досить моїх міркувань, прийшов час сказати декілька слів про книгу, яка відкрилася вашому погляду. Цей плід авторської фантазії та історичних фактів присвячений революційним подіям в Україні, що сколихнули більшість громадян та окреслили межу в долі держави. Вогняне протистояння полум'яної зими дві тисячі чотирнадцятого року поглинуло схвильоване суспільство, трансформуючи його таємне невдоволення в революцію, що прокотилась по всій країні і зім'яла владу недолугого диктатора. Палаючі у вогні міста і темні ряди міліції перекочували з минулих днів на білосніжні сторінки цієї книги, знову пританцьовуючи в хороводі зимового зіткнення. Тут, ланцюгом зв'язаних між собою слів, зображені долі двох різних людей, які влилися в русло народної революції з протилежних берегів річки з назвою Україна. Гарячі події зіштовхнули різні верстви суспільства, змушуючи людей кидатися у вуличні бої заради того, що кожен з них називав свободою. Хтось вважав за краще битися з ілюзорними фашистами і екстремістами, більшість же вирішило боротись з майже сформованим тоталітаризмом, зрубавши його дерево ще на корені зародження.

Одна частина цієї історії – чиста правда, завуальована лише іншими іменами і зміненою зовнішністю героїв, інша ж – плід авторської фантазії, заснованої на чутках і прикрашених фактах таємного минулого. Не можна відокремити істину від вигадки, приховану за ширмою художнього твору, але, повірте, більша частка цього роману – це похмура реальність того, що відбувалося на вулицях в той час. Море горя і океан радості, прикрий відчай і залізна віра – всі ці почуття сповнюють серця людей, крокуючих у відкрите полум'я нової епохи.

Коли я починав писати цю книгу, у мене була лише одна думка – розповісти читачеві з будь-якого куточка світу правдиву історію, що трапилась зі мною і огорнула багато громадян великої країни. Я твердо вважаю, що кожна людина створена на цій планеті з певною метою, яка полягає в переміні нашого світу. Місія ж будь-якого письменника – донести до людей цікаву історію, в яку вони повірять і візьмуть з неї щось корисне, змінивши своє життя на краще. Напевно, це найвища радість для будь-якої людини – змінювати світ за допомогою слова.

Сподіваюсь, ця історія відкриє очі людям на злам у суспільному житті, який неоднозначно висвітлюється в засобах масової інформації в усьому світі. На жаль, без розуміння нашого минулого і правильних висновків з нього, ми не зможемо побачити те майбутнє, яке малює нам наша фантазія. Одного разу всім доведеться прозріти, дізнавшись істину в сформованих реаліях і жорстоко ляяти себе за свою дурість і обмеженість поглядів. Але, без цього холодного протверезіння неможливий шлях у майбутнє, яке з кожним кроком насувається на нас невидимою лавиною. Вітер епох завжди невидимий для людського ока, але він вічно здіймає вітрила наших мрій. Іноді, він схожий на колапс, який спопеляє людські серця вогнем страху. Але саме з золи і уламків старості будується новий світ, що сповнений надіями.

Отже, друзі мої, досить красивих слів і складних речень. Зручніше сідайте в свої м'які крісла, увімкніть ніжне світло настільної лампи і приготуйтеся зануритися в розбурханий світ вуличної війни, яка, на щастя, вас не зачепить. Ви побачите протилежні світи, де два сини однієї великої країни опинились в середині роздмуханого багаття війни, палаючого і донині. Ця розповідь пронесе вас на крилах того, що висвітлювало шлях людства в найтемніші часи диктатури і феодалізму, в період нескінченної тиранії і катуванні вільнодумства. Ця книга розповість вам, що таке справжня свобода. На останок, хочу попросити вас не судити строго цю книгу, тому що на її сторінках покоїться часточка моєї душі.

P.S. І пам'ятайте, наше життя дуже швидкоплинне і поспішне, воно не завжди наповнене тим, чого нам дуже хочеться. Але воно було б зовсім порожнім, якщо в ньому не має місця для надії, віри і свободи. Без них ми перетворимося в порожніх істот, які не знайдуть свого місця на цій планеті.

Алан Грейтлак

Глава 1. Натхнення

«Свобода варта того, щоб за неї боротися»

Агата Крісті

Хто ми – люди, без права жити гідно? Приреченні на бідність, але з мріями про достаток і свободу, чи судилося нам змінити себе, щоб потім змінити свою країну?

Безкраї поля, засіяні пахучими колосками пшениці. Золотисті кольори цієї злакової породи розкинулись далеко за горизонт, ніжно пестячи погляд будь-якої людини, яка відчувала єднання з природою. Легкий, зовсім ніжний вітерець розвівав ці тоненькі колоски, створюючи жовте море, що вирувало на землі. Тихесенький шум, створюваний колоссям, летів на крилах спокою через широкі поля назустріч вічності крізь легенди предків.

Десь вдалині пшеничне поле зливалось з ясно-синім, майже прозорим небом, створюючи синьо-жовте полотно, що спокійно колихалось на легесенькому вітрі. Здавалося, сама природа створила цей символ для України, вражаючи націю своєю невимовною красою, що спонукала до боротьби мільйони патріотичних сердець. Дивовижна краса заворожувала своєю простотою і одночасно глибоким змістом, що був вкладений в цей образ. Очі багатьох великих мислителів, поетів і філософів милувалися красою дикої, майже незайманої природи, зауважуючи в кожній дрібниці глибоку самотність, яка належала її народу...

Раптовий дзвінок будильника перервав його сон, змушуючи прокинутись і витерти сонні очі. Пізня осінь пробивалася яскравими променями сонця через вікно, пестячи бліду шкіру його обличчя. Починався новий день, що не міг принести нічого, окрім буденних переживань. Сновидіння закінчились і тепер йому доведеться зіткнутися з реальністю, що впритул оточувала його. Правда, залишалася ще одна маленька деталь, яка викривляла навколишній світ – його мрія. Чи можливо вижити в потоці грубих буднів, не думаючи про щось приємне або таке бажане твоєму серцю?

Спустивши ноги з ліжка і підперши голову своїми руками, він задумався: коли ж його мрії втіляться в таку примарну реальність? Звичайно, нерозумно було надіятись на якісь звершення в такий відсталій за розвитком, країні. Досвід закордонних поїздок відкрив очі його душі, показавши ту картину, яка своєю красою полонила його уяву, але він не міг вказати дорогу до наміченої вершини. Там, за океаном, йому вдавалося заробляти кілька тисяч доларів на місяць простою фізичною працею і задовольнятися отриманими грошима, втілюючи свої прості бажання. Повернувшись назад на рідну землю, він ніяк не міг відшукати свого шляху, щоб домогтися хоча б схожого доходу. Маленьке діло, яке він почав з друзями на фінансовому ринку, дало свої плоди, залишивши йому невеликий запас грошових коштів, але воно швидко згасло у зв'язку з непередбачуваністю подій. План, збудований на фундаменті примарних ілюзій, що залежать від інших осіб – приречений на поразку. Йти на роботу, де його працю морально узурпуватиме начальство та яка не приносить справедливої винагороди – здавалося останнім варіантом, що межує з навіженством. Залишалася остання надія – його книга.

Ось вже майже пів року він писав свій власний художній твір – роман, що присвячений Великій Вітчизняній війні. Майже всі його думки були зайняті створенням сюжету та добіркою фактів з поширених джерел, зведенням купи слів в одну історію, наповнену сенсом і просякнутою почуттям трагедії. В його уяві з'являлися сцени великих битв, колони відступаючих солдат і проста людська драма, що розгорнулася на тлі масштабних військових дій. Він згорав в надії домогтися успіху з допомогою цієї книги, видертися на літературний Парнас і здобути лаври переможця, видавши свій роман. Але поки що це були лише мрії і він ще мав багато написати, і ще більша пережити.

Раптом двері в його кімнату відчинилися, і в проході з'явилася постать його матері, яка увійшла всередину щоб перервати його сновидіння. Йому довелося повернутися в батьківський будинок після фіаско на фінансовому ринку,

залишивши орендовану квартиру новому господареві, і тепер кожен ранок в нього починався саме так. Слух в один момент вразили такі знайомі йому слова:

– А, виявляється ти вже прокинувся. Іди їсти, все на столі.

Ця звичайна фраза привела його у якийсь стан пробудження, коли людина приходить до тями після сну. Потрібно було вставати з ліжка і йти на зустріч новому дню, що не передбачав ніяких звершень.

Піднявшись на ноги, його тіло повільно пішло у ванну кімнату, де він взявся щоденну процедуру. Поки він чистив зуби і дивився на себе в дзеркало, його думки літали у вихорі творчого процесу, перероджуючись у інтригований, навіть для самого автора, сюжет.

Зі скляного дзеркала на нього дивився молодий хлопець, зовнішність якого викривала двадцятирічний вік. Його постать була стрункою, але багаторічні заняття спортом відклали на ній свій відбиток – легка рельєфність його тіла проступала через нічну футболку. Обличчя скривилось в похмурій гримасі, всім своїм виглядом викриваючи недавнє пробудження господаря від міцного сну. Глибокі зморшки невдоволення вкривали широкий лоб, сходячись жирними лініями в його центрі. Темне волосся неохайними копицями звисало біля вух, додаючи недбалості в його загальний портрет. Блакитні очі дивилися в дзеркало втомленим поглядом, що зовсім не властивий молодій натурі. У цих двох кришталіках синього скла застиг якийсь непорушний сум, що примарним диханням обдавав його застиглу душу. Очі, в яких іскрилася байдужість до майбутнього.

Тарілка з іжею стояла на дерев'яному столі, розвіваючись приємним запахом по маленькій кухні. Сівши за стіл, він присунув її до себе і став повільно поглинати її вміст, направляючи свої думки на зовсім рідкісний для них об'єкт, – політичне майбутнє країни. Адже цьому була причина, яка невидимим ореолом літала над головами народу. У цей день, 29 листопада мав відбутися саміт Євросоюзу у Вільнюсі, де президент України Віктор Янукович повинен був підписати асоціацію з ЄС. Цей день впливав на долю кожної людини, що жила у великій країні та марніла в муках минулого століття, мріючи перейти в нову епоху розвитку. Україна, маючи великий потенціал до зростання в різних галузях життєдіяльності, терпіла крах через прокляття людської душі – скупості, марнославства і лицемірства, які володіли помислами майже всіх чиновників. Країна, яка була однією з найбільших в Європі, мала більше тридцяти відсотків

світового запасу чорнозему і була лідером з прокату металу, лежала у ногах мізерних людей, що роздирали її на частини своїми кривавими кігтями. Скупість, яка в минулому керувала Іудою, що продав Ісуса Христа, Гобсеком, що вмирав в холодному будинку, але мав мільйони на банківських рахунках, Рокфеллером, що постачав нафту німецькій армії під час Другої світової війни, тепер оселилася в душах цих лицемірних покидьків. Горсті жалюгідних людей, які продали свої душі за сліпучий блиск золота, не було ніякого діла до свого народу, що з кожним днем занепадав і животів в гіркій злиднях.

Але тепер їм належало зробити вибір: подарувати шанс своєму народу на гідне існування і зменшити свої апетити, або ж знищити в серцях мільйонів людей ледь жевріючу надію. Двадцять дев'яте листопада, звичайна дата, що відзначила день, який треба було пережити по-іншому. Серця людей билися в унісон, створюючи загальний резонанс віри, що продукувала ілюзію світлого майбутнього. Кожен з тих, хто з надією чекав тієї зустрічі політиків, які вершили долі цілих народів, бажали лиш дізнатися її результат. Ми завжди відчуваємо силу, коли згуртовуємося навколо однієї ідеї, чи людини, що несе в собі цю неприкрашену популізмом ідею. Нам здається, що коли багато людей збираються разом, вони непереможні, і їх колективні мрії завжди перетворюються в реальність. Мабуть, в цьому є якийсь прихований сенс, але все ж таки, в активному суспільстві людина втрачає свою особистість, перетворюючись на одну з мільйонів ниток сірого буття.

Пережовуючи свій сніданок, він продовжував думати про ці непідвладні йому речі, потроху приходячи до тями після сну і наповнюючись енергією. Перед його очима пролітали образи державної символіки, змішаної з зірками Євросоюзу, відображаючись золотистим розсипом на синьому тлі. Але, не дивлячись на всі його надії, внутрішній голос підказував йому, що президент не підпише довгоочікувану асоціацію. Заяви уряду напередодні саміту і сутність влади доводили, що європейські стандарти життя їм не потрібні. Для тих, хто міцно тримається за державний портфель, доля народу і європейські норми не представляють ніякої цінності. Головне, що грало визначальну роль у виборі корумпованих правлячих еліт – можливість красти в необмежених масштабах. Соціальний обскурантизм затьмарював розум всіх вищих політиків країни, включаючи самого президента, не залишаючи в ньому місця для раціонального мислення і простого розуміння, що народ був на межі зриву в затяжне піке революції.

«Та нічого, це не моя справа і не мені вирішувати державні проблеми, тим більше що права вибору я позбавлений. Краще розібратися, що мені належить зробити за сьогодні» – промайнуло в його затьмареній голові. Думки знову крутилися клубом навколо його швидкоплинних планів, які завжди полягали лише у двох речах: дописати наступний розділ в своєму романі і потім піти на тренування. Дві прості речі, які він шалено любив і які навіювали йому неосяжне задоволення від природної людської сутності – творення.

Мрії про вихід книги в тираж намалювали перед його поглядом зворушливу надію про реалізацію бажаною долі – стати письменником. Адже, що могло бути краще, аніж спроможність впливати на життя інших людей незбагненою силою слова? Деяким найбільш відомим політикам недостатньо навіть самих рішучих дій, щоб якимось вплинути на суспільство, тоді як письменнику вистачить лише однієї фрази, щоб зародити зерно ідеї, яка буде тліти в душах вогнем відродження і змінить світ зсередини. Державні чиновники творили історію, але письменники продукували цілі епохи.

Закінчивши снідати, він прибрав тарілку в раковину та покинув кухню, відразу сівши за комп'ютер і взявшись за справу. У його планах було закінчити восьмий розділ, що ознаменувало б ще один пройдений щабель до фіналу вигаданої ним історії. Руки доторкнулися до клавіатури і очі почали нишпорити по чорних рядках вже написаного тексту.

«... Всередині мене залишалося зерно сумніву в очікуванні горя. Якись сили, які нам ще не вдалося пізнати, керують людиною, вносячи свої корективи в її життя, перетворюючи його шлях у те, що йому судилося долею. Серце відчувало, що сьогоднішня зустріч була проявом цих сил, які заповнюють наші долі і проти яких ми безсилі. Залишалося лише дочекатися розв'язки, що така загадкова і неминуча в своїх звершеннях. Адже щасливий випадок чи злий рок завжди має місце в житті кожного з нас...»

Прочитавши надруковані ним рядки, він мимохіть задумався, відклавши в сторону клавіатуру. Невідома доля давала йому можливість барвистим полотном малювати картину надії безкраїх мрій, до яких він так прагнув. Жодного разу його уява не звертала уваги на волю випадку або злий рок, що наздоганяє багатьох людей, які залишалися у своєму ілюзорному світі. Але ж, несприятливий шквал може спіткати і його вітрило надії, та з силою жбурнути об гострі скелі невдач. Адже у цьому світі є щось міфічне, що визначає долю кожного з нас.

Міркуючи про мірило вічності, він мимоволі згадав про саміт у Вільнюсі. У його голові іронічним тоном відразу спливла сатирична фраза однієї, знайомої йому, людини: «Подивимося, як цей ?хозяйственник? зможе вплинути на долю свого народу, адже окрім надії у нас нічого не залишилося». Якби тільки угода про асоціацію була підписана в цей вечір. В економічному векторі це б означало поступове падіння цін на ряд імпортованих товарів, на ввіз яких знімалися безглузді мита. Перед зубожілим народом відкрилися б нові горизонти можливостей, де вони змогли б реалізувати свої мрії. Звісно не миттєве поліпшення, але поступова модернізація країни мала б своє місце у неминучому майбутньому. На жаль, це були лише його мрії.

Спогад про майбутній саміт вже не дозволили йому далі займатися книгою, відбираючи весь творчий запал на гру уяви. Він кілька разів намагався знову зайнятися справою, але в нього нічого не виходило. Запалені надії знову з'являлись в його голові, затьмарюючи собою вигадану ним історію. Неоправдані очікування завжди дозволяють нам злетіти до небокраю наших мрій.

Нарешті, припинивши марні спроби зосередитися на романі, він закрив програму, дещо змінивши текст і почав збиратися на тренування. Чорна спортивна сумка дбайливо наповнювалася старими потертими речами, які він одягав, коли займався у спортзалі. Фізичні навантаження завжди додавали йому якусь примарну віру в себе і в можливості свого тіла. Вічна битва з власним ледарством і мерзенною слабкістю змушувала його плентатися в храм здоров'я, щоб кожен раз отримати лише одне – смак перемоги над собою.

Зібравши речі, він швидко вискочив з будинку і побіг до залу, що знаходився в самому центрі міста, де текло його життя. Містечко під назвою Ч***** було невеличким і мало населення кількістю лише двісті сімдесят тисяч людей. Провінційне місто не було насичене хмарочосами або великими офісними будівлями і мало одну центральну вулицю, що наскрізь пронизувала весь обласний центр. З обох боків вона була засаджена величезними каштанами, як це прийнято в майже кожному українському місті чи селі. Поодаль від проїжджої частини стояли невеликі будинки з часів радянського союзу, які переважали своєю архітектурою в загальній картині невеликого містечка. Старий, потрісканий асфальт з кожним роком лиш ще більше старів, вкриваючись квадратними латками, що недбало заміняли собою величезні чорні дірки. Центральна частина міста була всіяна рекламними вивісками, що залучали погляди пішоходів своєю барвистістю та різноманіттям пропозицій. І все це було оточене сірими фасадами будівель, які похмуро розпливалися в осінньому

силуеті безсонного міста.

Провінційний дух панував тут на кожному кроці, відсвічуючи собою звичаї місцевого населення. Можливостей своїм жителям це містечко надавало небагато, змушуючи більшість людей вести аскетичний спосіб життя і мати буденні турботи. Успіхом тут вважалась хороша посада, з зарплатнею в тисячу доларів на місяць і підтримана машина іноземного виробника. Але, не дивлячись на всі ці обставини, бажання мати європейський рівень життя тліло в душі кожної людини. Спепеляюче панування жебрацтва не могло витіснити з душі надію, яка об'єднувала людей в єдиному пориві.

Сівши в автобус і заплативши за проїзд, він одразу ж почув відголоски цієї надії, яка зводилась до балачок про майбутній саміт, що породив навколо себе безліч чуток і припущень, які звучали на вустах пасажирів автобуса. Прислухавшись, він з кожного боку чув схожі діалоги:

– Як думаєш, підпише Янукович асоціацію сьогодні чи ні?

– Та не знаю, дивлячись, що йому пообіцяла Європа.

– Або ж, що сказав Володимир Путін.

– Теж вірно.

Всі розмови зводилися до однієї теми – долі батьківщини, що стояла на роздоріжжі двох шляхів, що вели до протилежних результатів. Дивлячись на бездушні обличчя пасажирів, він бачив, як на них похмурим відтінком лежить непривітне сьогоднішнє. Бідність сковувала їх душі печаткою невдоволення, перетворюючи звичайних людей в злі подобу самих себе. Страшна правда полягала в тому, що неможливо бути добрим, живучи в злиднях, бо вони віднімали найкращі чесноти людської душі.

Поїздка в громадському транспорті ніколи не приносила йому особливого задоволення, і він весь час змушений був терпіти тісноту в салоні автобуса. Але сьогодні він якось не звертав на це уваги. Думки немов вилетіли геть з його голови, залишаючи тіло в тимчасовій фрустрації, після якої він отямився лише в залі на полотні бігової доріжки. Температура його тіла повільно підвищувалась, повернувши до почуттів і його душу. Кров все швидше розходилася по судинах

та капілярах, легені почали прискорено працювати, насичуючи киснем цю життєдайну плазму. Організм перестроювався зі звичайного ритму в режим підвищених навантажень, готуючись до посиленої фізичної активності.

Сукупність усіх надзвичайних почуттів приносила йому якусь ледь відчутну радість. У всякому пориві фізичного зусилля, з кожним кроком на біговій доріжці або підняттям залізного снаряду він відчував що живе, насичуючись монументальним прагненням до перемоги. Якою б не була вага на гантелі, скільки б йому не вдавалося пробігти, щось всередині його тіла вимагало більшого, змушуючи переносити нові фізичні навантаження, спрямовуючи його до абстрактного результату. Він не міг уявити кінцевої мети, повністю захопившись процесом побудови красивого та сильного тіла.

Свої фізичні заняття він порівнював з написанням книги. У кожній з цих справ йому було важко. Написання чергового рядка або повторення з гантелями давались йому з подоланням труднощів, але жага результатів покривала всі старання новою надією. Навіть у найвідчайдушніші моменти, коли йому хотілось забути про все і зайнятися звичайними справами, що роблять мільйони людей, вогник, який тлів у глибині його душі, змушував залишатися на своєму шляху. І він знову піднімав тяжку вагу, відчуваючи, як шкіра покривається дрібними мурашками та на ній з'являються краплі поту. Тіло все більше занурювалось у безодню фізичної праці, м'язові волокна вкривались мікророзривами від великих навантажень, приносячи йому характерне відчуття прокачування. Тому, хто ніколи не піднімав штангу, неможливо навіть уявити, які почуття переповнюють людину під час занять з вільною вагою.

Закінчивши черговий підхід, наш герой відійшов на кілька кроків від займаного ним снаряда і зупинився відпочити. Піт рікою скочувався з його чола, стікаючи по мокрій футболці і скрапуєчи на гумовий настил підлоги спортивного комплексу. Голосна музика заглушала розмови інших людей, занурюючи його в особливий світ спортивного залу. Раптово, серед лункої мелодії, він почув знайомий голос:

– Мишко, ти знов гирі підіймаєш? – Прозвучало у нього за спиною.

Повернувшись, щоб розгледіти співрозмовника, він побачив такого ж, як і він хлопця, з яким познайомився в спортивному залі. Цей молодий чоловік був невисокого зросту і мав кремезну статуру. Роки, проведені в спортзалі, зробили його фігуру надзвичайно мускулистою, схожою на статую міфічного Атланта. Широка спина важкою брилою розходила в сторони і утворювала трикутник,

увінчаний круглими дельтоподібними м'язами, які мали спрощену назву: плечі. Об'ємна трапеція виходила із-за їх обрисів, додаючи силуету спортсмена загрозливого вигляду і уростаючись в міцну шию. Великі руки далеко не теліпалися по сторонах, як це часто можна бачити у більшості людей, що не мають навіть найменшого поняття про спорт. Все ж, не дивлячись на вражаючі розміри його фігури, він все ж зміг зберегти естетичність.

Портрет юного силача увінчали грубуваті риси обличчя, що так підходили під образ похмурого атлета. Ніс мав круглу форму та злегка нагадував картоплю, але, аж ніяк не спотворював зовнішнього вигляду. Брови широкою лінією сходилися у верхній частині носа, темніючи та окреслювали лоб, що був розділений однією поперечною зморшкою, яка свідчила про часту міміку свого власника. Губи двома маленькими подушечками висіли біля краю носа, маючи на собі прозору засохлу плівку, що з'явилась від фізичної втоми. Широкі скули додавали ледве помітного мужнього обводу очей, перетворюючи загальний вигляд його обличчя в портрет якогось античного воїна.

Провівши своїм поглядом по фігурі атлета і посміхнувшись, Михайло потиснув його міцну руку, відповідаючи:

– Привіт Сашко! Та помаленьку, ось залізяки тягаю. А ти як? Є успіхи в нашій нелегкій справі?

– Та все як звичайно, не можу до робочої ваги додати, але все ж продовжую свої старання, може через місяць щось зміниться, – трохи зніяковівши, почав говорити Олександр, переводячи тему розмови:

– Як думаєш, сьогодні ввечері президент підпише асоціацію?

Неочікуване питання злегка здивувало Михайла, бо він ніколи не розмовляв на тему політики в спортивному залі, надаючи перевагу темі правильного харчування і системі тренувань.

– Навряд чи Янукович захоче обрубувати золоту гілку, на якій він зараз сидить. Підписати асоціацію – це на крок наблизитися до вступу в Євросоюз, а йому це зовсім не потрібно. Нові порядки та інші правила гри, що скорочують корупцію взамін вже добре налагоджених схем – сенс йому все втрачати? Наразі ні одному політику в Україні не вигідне європейське життя, тому що воно вимагає рівності

всіх громадян, а її в нас немає і, мабуть, ще довго не буде.

– Не знаю, але ж ти бачив, були мітинги на Майдані, коли його уряд оголосив про призупинення процесу асоціації. Можливо, він все-таки побоїться початку бунту в Києві та все ж таки піде на поступки. Нарешті, скільки можна красти, адже він має все, що лише забажає, невже йому того не достатньо?

– Достаток? Я думаю, він не розуміє значення цього слова. Люди, які володіють такими ресурсами, мислять іншими категоріями. Пересичення, ось що керує ним. Потрапивши під вплив власних вад, розпалюваних надмірною наявністю грошей, вже важко зупинити самого себе в цьому проклятому болоті гріха.

– Тобто, твої очікування скептичні? А що скажеш, якщо люди вийдуть на вулиці? – Не вгаваючи продовжував свій допит Олександр.

– Навряд чи щось з цього вийде. Ти ж знаєш, у наших людей дуже низький інтерес до політичного життя. Якщо і вийдуть, то більше ніж в масовий протест обурення народу не переросте. У пам'яті ще свіжа Помаранчева революція, і її жалюгідний результат, – не замислюючись над словами, відповів Михайло, обводячи поглядом напівпорожній спортивний зал. Інстинктивно він вірив у свою правоту і не замислювався над реальною ситуацією. Лише десь у глибині його душі продовжувала тліти малесенька вуглинка надії, що освітлювала його мрії.

– Подивимося. Я не поспішаю вірити в твій скептицизм. Як то кажуть: сліпий казав – побачим. Час розсудить, хто з нас правий, – закінчив Олександр дискусію, повільно відходячи до снаряда і приступаючи до виконання чергового підходу.

Михайло так само не став продовжувати розмову, і теж пішов займатися фізичними вправами, знов глибоко занурюючись в свої думки і відчуваючи такі приємні для нього фізичні відчуття.

Час – сама суперечлива субстанція, що існує в світі. Вона не піддається людському впливу і продовжує тримати в собі загадки минулого та майбутнього, зосереджуючи нашу увагу на теперішньому. Людина підкорює стихії, змінює природні ландшафти, підлаштовуючи все своєму смаку, але вона не здатна зупинити те, що впливає на неї саму. Час залишається невидимим супутником, що відміряє довжину шляху, відведеного нашій долі. Лише підкоривши цього невловимого і непереможного тигра, людина зможе стати володарем світу.

* * *

Вечірні ліхтарі освітлювали темні вулички, що прямими стрічками тяглися в різні сторони, утворюючи тихе місто на узбережжі величного Дніпра. Сині хвилі ледве чутно плескалися об піщані пляжі, століттями вимиваючи в них яри і широкі балки, змішуючись з красою української природи. Дихання спокою обрамляло собою потріскані стіни будинків та їх мешканців, чие життя розмірено текло в буденному ритмі.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/ru/greytlak_alan/duh-zm-n

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)